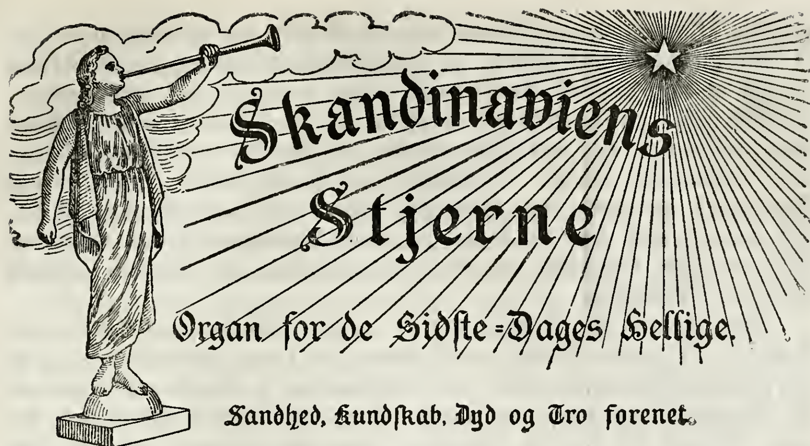


Nummer 19 | 1. Oktober 1917 | 66. Aargang

Ukyskhed er vor Tids største Svøbe.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Skrevet efter Anmodning fra en Presseforening i San Francisko, Cal., og publiseret i flere større amerikanske Blade.

(„Bikuben"s Oversættelse.)

Et Samfunds eller en Nations Karakter er Summen af de individuelle Egenskaber, der kjendetegner de enkelte Medlemmer deri. Dette er paa en Gang at udtrykke en ganske ligefrem Sætning og at fremsætte en dyb og betydningsfuld Sandhed. Godheden og Nytten af et materielt Bygningsværk afhænger af de enkelte Deles Kvalitet og det rette indbyrdes Forhold mellem disse i Overensstemmelse med Harmoniens og Kræfternes Love. Det samme kan siges om Institutioner, Systemer og Organisationer i Almindelighed.

Nogle af de alvorligste Fejltagelser, som Regjeringer gjør sig skyldige i med Hensyn til Politik, Statsstyrelse og administrative Affærer, bestaar i, at disse Regjeringer søger at forbedre Samfundet som et Hele uden tilbørlig at vende Opmærksomheden mod de Dele, der trænger til Reformering, eller som ikke er paa rette Plads. Naar Landets Indvaanere lærer at leve et godt og retskaffent Liv, vil Nationens Fremtid og Lykke være sikret.

Den ulykkespaaende Agitators Stemme høres i Dag overalt i Landet. Han fordømmer med høj Røst den eksisterende Samfundsorden og forlanger nye Love og Regjeringsformer. Fremskridtslovgivningen er uden Tvivl nødvendig, og Misbrug af Magt, Pligtforsømmelse og andre Mangler ved vor nationale eller lokale Administration burde uophøldelig rettes; men, hvad der fremfor alt andet tiltrænges i Verden i Dag, er individuel Omvendelse og Forbedring. En

grundig Udrensning og formaalstjenlig Regulering af Samfundet som et Hele gjennem Forbudslove og Tvangsforanstaltninger er et kolossalt og saa at sige haabløst Foretagende. Den naturlige og mest hensigtsmæssige Plan til Samfundets Forbedring maa i størst mulige Udstrækning beskjæftige sig med Opdragelsen af Samfundets Grundelement: den individuelle Borger. Vedtægter og Forholdsregler kan ikke med Rimelighed betragtes som andet end nødvendige, saaledes som Tilstanden nu er; men lad os haabe, at disse Lovparagrafer en Gang vil blive som døde Bogstaver i en Samfundsudvikling, der foregaar gjennem personlig Forbedring.

Hvad der i vor Tids Literatur meget almindelig omtales under Navnet „det sociale Onde", er et Emne for lange Diskussioner, og de foreslaaede Fremgangsmaader til Bekjæmpelsen af samme er Gjenstand for Meningsudvekslinger og Debat. At den offentlige Bevidsthed har faaet Øjnene op for de frygtelige Samfundstilstande, der er Følgen af kjønslige Forbrydelser, giver Løfte om en fremtidig Bedring i denne Retning. Ingen mere modbydelig Kræftskade vansirer Samfundets Legeme og Sjæl i Dag end denne forfærdelige Plage: Usædeligheden. Den forgifter selve Livets Kildevæld og udgyder sit ødelæggende Spy i endnu ufødte Væseners Bryst som et Dødens Segl. Den lurer som et blodtørstigt Uhyre paa sine Ofre i Landsbyen og i Kjøbstaden, i Rigmandens Palads og Daglejerens Hytte; og den lusker gjennem Landet, haanligt tilsidesættende baade Guds og Menneskers Love.

Den lovlige Forbindelse mellem Kjønnene er indstiftet af Gud, ikke blot som et Middel til Racens Formering, men ogsaa for, at de højere Egenskaber og ædlere Træk i Menneskets Natur kan blive udviklede, hvilket det af Kjærlighed inspirerede Samliv mellem Mand og Kvinde alene kan tilvejebringe. Den hellige Skrifts Ord er tydelige og bestemte vedrørende den guddommelige Villie og Befaling med Hensyn til Kjønnene. Det er ikke godt for Mennesket at være alene, og derfor blev det i Tidernes Morgen besluttet, at „Manden skal forlade sin Fader og sin Moder og blive fast hos sin Hustru, og de skulle være til eet Kjød". (1. Moseb., 2 : 18, 24.) Om Menneskeslægtens første Forældre læser vi: „Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden og gjører Eder den underdanig." (1. Moseb. 1 : 28.)

Læren om, at Ægteskabet er helligt, er lige saa sand i Dag, som da Apostelen i gamle Dage lærte dette (Heb. 13 : 4.); og hvem vil vove at benægte, at Ægteskabet er en nødvendig Betingelse for Opnaaelsen af en blot relativ Fuldkommenhed i Opfyldelsen af Hensigten og Formaalet med Menneskets jordiske Tilværelse? „Dog er hverken Kvinde uden Mand eller Mand uden Kvinde i Herren." (1. Kor. 11 : 11.)

Det er ikke alene aldeles rigtigt og i nøje Overensstemmelse med den hellige Skrifts Aand og Bogstav, men ligeledes absolut nødvendigt for Vedligeholdelsen af Samfundslivet, at den kjønslige Forbindelse skal begrænses og reguleres gjennem verdslige Love. Personer, der slutter en ægteskabelig Kontrakt med hinanden, maa bibringes en fuld Forstaaelse af det Ansvar og de Pligter, som de ved dette Skridt paatager sig, og

at de med Hensyn til Opfyldelsen af deres Forpligtelser er ansvarlige overfor hinanden, overfor Samfundet og overfor deres Gud.

Kjønslig Forbindelse er lovlig indenfor Ægteskabet, og, om Motivet dertil er af den rette Art, er den hæderlig og forædlende. Men udenfor Ægteskabet er kjønslig Tilfredsstillelse en nedværdigende Synd, afskyelig i Guds Øjne.

Ægteskabelig Utroskab er en meget hyppig Aarsag til Skilsmisser, med deres lange Følge af tilhørende Onder, af hvilke een af de betydeligste er den Vanære, der paaføres de ulykkelige, men uskyldige Børn.

De frygtelige Følger af denne Synd kan ikke begrænses til de skyldige alene. Hvad enten den bliver begaaet aabenlyst eller i det skjulte, er Følgernes forfærdelige Indflydelse uundgaaelig. De udødelige Aander, der kommer til Jorden for at tage Bolig i kjødelige Legemer, har Ret til at blive fødte paa rette Maade gjennem Forældre, som lever i lovligt Ægteskab.

Det er en beklagelig Kjendsgjerning, at Samfundet vedblivende fælder en haardere Dom over Kvinden end over Manden, naar det drejer sig om Overtrædelser af Sædelighedens Love. Hvor findes der en Gnist af Undskyldning, for ikke at tale om Retfærdiggjørelse, for denne oprørende Forskjel? Kan moralsk Befængthed være mindre frastødende og syndigt hos en Mand end hos en Kvinde? Er en mandlig spedalsk mindre smittefarlig end en Kvinde med samme Sygdom?

O, hvor er hele denne Betragtningsmaade dog lav, uretfærdig og vanærende! Heldigvis er de første Ophavsmænd til denne skammelige dobbelte Maalestok for Kjønsmoralen skjulte i den fjærne Fortids dunkle Gjemme. Forestil Dem dette skjændige Forhold: Manden, som af Naturen skulde være Kvindens Beskytter og Forsvarer, staar rede til socialt at stene til døde den Skjøge, i hvis Synd han var meddelagtig. Hvor vanærende!

Sandt nok, der er intet særligt nyt i denne oprørende Tilsidesættelse af al Retfærdighed. Man vil erindre, at visse selvretfærdige Skriftkloge og Farisæer kom til Kristus i Templets Forgaard og trak med sig en Kvinde, hvorom de sagde til ham: „Mester, denne Kvinde er greben i Hor paa fersk Gjerning“, og de spurgte ham om, hvad Straf der skulde tildeles hende. Hvorledes var det med Manden i dette Tilfælde? Han var maaske tilstede ogsaa; men enten han var eller ikke, saa har vi ingen Beretning om, at der blev forlangt eller blot tænkt paa en Straf for ham. Uretfærdighed er imidlertid ikke mindre forkastelig, fordi den, som vi somme Tider i vor Taabelighed siger, er tidshævdet.

Dersom Kvinden synder, er det uundgaaeligt, at hun lider for sin Synd; thi Gjengjeldelsen er sikker, hvad enten den kommer straks eller bliver udsat. Men for saa vidt, som Mandens Uretfærdighed paafører hende Følgerne af sin egen Forbrydelse, da skal han staa til Regnskab for dobbelt Skyld. Og Manden er som Regel ansvarlig for Overtrædelser af Dydens og Sædelighedens Love, hvis Vægt altfor ofte bliver lagt paa den svagere Deltagers Skuldre. Prostitutionens uhyggeligt store Udbredelse, og den Tolerance og endog Overbærenhed, som den væm-

melige Trafik er Gjenstand for i det saakaldte civiserede Samfund, er en sort Plet paa vor Histories Blade.

Det vilde være højst uretfærdigt at skjære alle faldne Kvinder over en Kam, som om de var alle lige brødefulde og foragtelige. De udsendte Rapporter over Undersøgelser foretagne i denne mudrede Sump af officielle og frivillige Samfundsreformatorer, har bragt for Dagen, at mangen en falden Kvinde er kommen i denne sørgelige Stilling ved at være bleven forført og hendes Tillid misbrugt af en Mand; og medens hendes fortvivlede og ulykkelige Stilling kan betragtes som et Resultat af sørgelige Forhold og Omstændigheder, saa er hun dog alligevel en Forbryder overfor den verdslige Lov og en grov Synderinde mod den Almægtiges Bud. Paa den kommende Dommens Dag, naar hun stilles for den store Dommer, vil enhver Omstændighed blive taget i Betragtning, baade i hendes eget Liv og i hans eller deres, der medvirkede ved hendes Fald. Der er andre Kvinder, som ifølge de omtalte Rapporter paastaar, at de lever et Liv i Skam efter eget Valg, idet de foretrækker det letfærdige Liv og dets unaturlige Adspredelser fremfor det ærlige Arbejdes mere brydsomme Tilværelse.

Rædselsfuld, som denne Tilstand er, saa er det alligevel den nøgne Kjendsgjerning, at Legioner af Kvinder prostituerer deres Legemer og Sjæle for Penge. Hvem er imidlertid den mest brødefulde — Sælgeren eller Kjøberen af Kvindens Ære? I mange Tilfælde tager det en Dømmekraft og Analyseringsevne, der langt overgaar, hvad Mennesker kan præstere, til at besvare Spørgsmaalet; men det synes at være Tilfældet, at medens der for Kvindernes Vedkommende kan findes Undskyldninger i Livsforhold og Omgivelser, saa er syndige Lysters Tilfredsstillelse i Almindelighed Mandens Hovedmotiv. Dersom Mændenes erotiske Tilbøjeligheder blev holdte indenfor en sund og naturlig Ramme, da vilde kvindelig Dyd ophøre at være en aabenlyst falbudt Handelsvare.

Den ringe Agtelse man har for stræng kjønslig Sædelighed i Almindelighed, er i sig selv en Kilde til stor Fare for Nationerne, som menneskelig institueret, for ikke at tale om den storstilede Løsagtighed og Overtrædelse af guddommelige Love, som gaar i Svang. Med saadanne skrækindjagende Eksempler, som Historien opviser, er det i højeste Grad forunderligt, at Landenes Regjeringer staar saa ufølsomme overfor de samfundsødelæggende Kræfter, der hidrører fra deres Medborgeres begaaede Overtrædelser af Sædelighedens Love. Thi, som allerede omtalt, er Opdragelsen og Oplysningen af det enkelte Individ en Grundbetingelse for Samfundets Forbedring; men desuagtet er Forbudslove nødvendige, saalænge Forbrydelser florerer.

Det gamle Grækenlands Storhed, det majestætiske Rom, disse en Gang saa mægtige Verdensriger, er forsvundne, og Historiens Dom lyder paa, at den store Usædelighed i alle Samfundslag var een af Hovedaarsagerne til disse Nationers Fald. I Literaturen, der tilhører det religiøse Samfund, som jeg repræsenterer, berettes om en Begivenhed, der endnu mere slaaende viser denne Forbrydelses Følger. Vi læser

om den fuldstændige Ødelæggelse og Udryddelse af en tidligere mægtig Nation, og om en anden Nations moralske Tilbagegang. Ifølge Mormons Bogs Historie var det amerikanske Fastland en Gang befolket med to Folkeslag, der kaldtes Nephiter og Lamaniter. De første af disse var fremadskridende gjennem en længere Tidsperiode; de anlagde Byer og dyrkede Jorden, og saa længe som de levede et retskaffent Liv, forøgedes deres Velstand. Lamaniterne førte et omstrejfende Liv, og med Undtagelse af en længere Fredsperiode var de altid fjendtligsindede og kampberedte overfor deres Nabofolk, Nephiterne.

Den mest velsignede Periode i Amerikas Forhistorie var de to første Aarhundreder af den kristne Tidsalder, i hvilken Folket levede rent og retskaffent for Gud. Om denne Tidsperiode læser vi:

„Og der fandtes ingen Splidagtighed i Landet paa Grund af Guds Kjærlighed, som boede i Folkets Hjerter. Og der var ingen Misundelse eller Strid, eller Forstyrrelse, eller Utugt, eller Løgn eller Mord, ej heller nogen Slags Løsagtighed; og der kunde vísselig ikke være et lykkeligere Folk iblandt alle Folk, som var skabt ved Guds Haand."

Men denne lykkelige Tilstand efterfulgtes af en Periode, hvor vederstyggelige Udsvævelser begyndte at indsnige sig og vinde Overhaand, og forrest blandt de Synder, der bragte Død og Tilintetgjørelse over Nationen, var Usædeligheden og kjønslige Udsvævelser. Som Profeterne havde forudsagt, sank Nephiterne dybere og dybere, og deres Fjender fik Magt til at ødelægge dem som en Nation. Og Lamaniterne, som blev Sejrherrer i denne Krig, er sunkne ned til de amerikanske Indianeres nuværende Racestilling. Arkæologerne fortæller os, at de Skeletdele, som man har opsamlet i Amerikas Gravhøje fra Fortiden, bærer uimodsigelige Tegn paa, at forskjellige Kjønssygdomme var almindelige blandt Amerikas Fortidsbeboere.

Vil Nationerne i vore Dage paaføre sig selv Ødelæggelse gjennem Udsvævelser og Synd? De opløsende Kræfter er i Virksomhed over hele Verden, og de sniger sig omkring lige saa upaaagtet og dødbringende som en smitsom Sygdom. En almindelig Opvækkelse i Retning af personlig Renhed og en gjennemgribende Reform vedrørende Kjønsmoralen er vor Tids mest magtpaaliggende Krav.

Ligesom i Kampen mod smitsomme Sygdomme bør man optræde overfor moralsk Fordærvelse, og saa vidt muligt gjøre det enkelte Individ uimodtagelig for Sygdommen ved at undervise i Sundhedslære og ved at bibringe enhver ung Mand Lyst og Trang til at leve rent og kysk. Samtidig gjælder det om at stanse Plagens Udbredelse ved samfundsmæssige Forholdsregler, gjennemførte med største Omhu. Den moderne, men upassende, kvindelige Klædedragt, den mægtige Flod af usædelig Literatur, upassende Teater-Forestillinger og den om sig gribende raa og usømmelige Optræden af mange, udfører alt sit ødelæggende Arbejde ved at nære denne sjælefordærvende Forbrydelse.

Ligesom med mange legemlige Sygdomme følger der ogsaa en lang Række andre Onder i Usædelighedens Spor. Ligesom de fysiske Følger af Drukkenskab paafører Individet et ødelagt Nervesystem og forstyrrer de finere Livsfunktioner og derved gjør Legemet modtageligt for enhver

Sygdom, som det udsættes for, samtidigt med at dets Modstandskraft mod selve Dødens Angreb vedblivende formindskes, saaledes vil Usædelighed udsætte Sjælen for talrige aandelige Sygdomme, der fratager den dens Modstandskraft og Levedygtighed. Den utro Slægt i Kristi Dage var død overfor Sandhedens Røst, og i deres Sinds og Hjerters sløvede Tilstand søgte de efter Tegn og foretrak tomme Fabler fremfor det frelsende Budskab.

Jesu Kristi Evangelium er et guddommeligt beskikket Universalmiddel mod alle de Onder, der hjemsøger Menneskeheden, og er paa særlig Maade et Middel imod Samfundspesten: Usædelighedens Synd. Læg Mærke til Mesterens Lærdomme, medens han vandrede blandt Menneskene i Kjødet — de blev især rettede mod det enkelte Menneskes Levemaade og lærte ham Kyskhed og Retskaffenhed. Moselovens Bogstav blev afløst af den personlige Kjærligheds Drivkraft til at gjøre det gode. „I have hørt", sagde han, „at der er sagt: Du maa ikke bedrive Hor. Men jeg siger Eder, at hver den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte". (Math. 5 : 27, 28.) Selve Synden kan stamme fra en syndig Tanke eller et lidenskabeligt Blik, ligesom et Mord ofte er Følgen af Had eller Begjærlighed.

Vi anerkjender uden Forbehold Guddommeligheden af følgende Udtalelse, nedskrevet af en nephitisk Profet: „Thi jeg, den Herre Gud, har Behag i Kvindernes Kyskhed; men Horeri er mig en Vederstyggelighed, saa siger Hærskarernes Herre."

Vi fastholder, at Sædeligheds-Forbrydelser er de største Synder næst efter Udgydelsen af uskyldigt Blod, og at de Mænd og Kvinder, som paa Trods af Guds Bud begaar disse Synder, ikke vil kunne blive ophøjede med de Hellige i Guds Rige. Disse er Herrens Ord til os:

„Du skal ikke bedrive Hor."

„Den, der ser paa en Kvinde for at begjære hende, eller den, som bedriver Hor i sit Hjerte, skal ikke have Aanden, men skal fornægte Troen og frygte."

Guds Aabenbaringer til Menneskene.

(Artikel af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.)

„Vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, og alt det, som han nu aabenbarer; og vi tro, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige." (Niende Trosartikel.)

Bibelens Indhold omhandler væsentligst Guds direkte og personlige Aabenbaringer til Menneskene. Hvis vi udelod fra Bibelen alle Beretninger angaaende Guds Aabenbaringer, og hvad der staar i direkte Forbindelse dermed, hvad bliver der saa tilbage? Da vil der kun være blandede historiske Optegnelser tilbage, genealogiske Datoer, nogle Kapitler af etisk Værdi, nogle faa Kapitler, som indeholder Poesier, samt Ordsprog og Lignelser.

Enhver, som tror paa Bibelens Sandhed, vil indrømme, at Gud talte til Adam, Enok, Noa, Abraham, Jakob og Moses; at det israelitiske Folk i Dommernes Tid modtog specielle Aabenbaringer fra Herren, og fremdeles i Davids og Salomons Tid, og siden efter indtil Døberen Johannes' Dage, som er kaldt Forløberen for Messias. At Menneskene i hine Oldtidsdage modtog guddommelige Aabenbaringer gjennem rettelig beskikkede Profeter, Seere og Aabenbarere som Mellemled, har været saa almindelig antaget ned gjennem Tiderne, og er saa mangfoldig attesteret, at efter alle Disputats Regler bliver det logisk den, som vil benægte dette, der maa fremføre sine Beviser.

At Gud i vore Dage ligesom i fordums Tid skulde aabenbare sin Villie til Menneskene og tilkjendegive os sine Hensigter, er i Harmoni med den søgende Tidsaand og Tidens Krav. Paa intet Stade under den menneskelige Udvikling, i Forbindelse med Saliggjørelses-Planen, tør Menneskene paastaa eller tænke, at vi har lært alt, hvad vi kan lære. Det vilde ikke gaa an, at en Universitetslærer, hvad enten han underviste i Kemi, Geologi eller Astronomi, kun vilde forlange af Studenterne, at de skulde lære, hvad der indeholdtes i de allerede skrevne Bøger vedrørende disse Emner, idet han erklærede, at der intet mere var at opdage, og ikke i sin Undervisning vejledte Studenterne med Hensyn til, hvorledes de skulde gjøre selvstændige Laboratorie-Undersøgelser og Natur-Undersøgelser, samt teleskopiske og spektroskopiske Undersøgelser, for at opdage eller udfinde nye Sandheder.

Gjennem Aabenbaring meddeler Gud sin Villie til sine Børn paa Jorden. Vi vilde benægte Bibelens Lære om, at Gud er evig den samme, og at hans Karakter er uforanderlig, om vi lærer, at han har aabenbaret sig selv til Menneskene i forrige Tider, men at han kan ikke, eller vil ikke, gjøre saa igjen. Er det fornuftigt at holde paa, at i een Tidsalder var Kristi Kirke velsignet, oplyst og vejledet ved direkte Aabenbaring, og at den til en anden Tid maa blive overladt til sig selv og kun blive vejledt ved det døde Bogstav, efterladt af Kirken i forrige Tider? Den levende Kirke maa nødvendigvis direkte være vejledt ved Aabenbaring, som de hellige Skrifter ogsaa belærer os om. Vi læser:

„Naar der ikke er profetiske Syner, bliver et Folk tøjlesløst; men den, som bevarer Loven, han er lyksalig." (Ordspr. 29 : 18.) „Thi den Herre, Herre, gjør ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne." (Amos 3 : 7.)

Kristus selv var en Aabenbarer, gjennem hvem Faderens Villie blev bekjendt til Menneskene. Trods sin personlige Autoritet som Jehova, og skjønt han før sin jordiske Fødsel havde været Gud, og var Gud, medens han levede paa Jorden som et andet Menneske, erklærede han dog, at de Gjerninger, han udførte, var det budt ham at blive udført af en større end ham selv (nemlig Faderen), fra hvem han havde været sendt, og af hvem han var belært, og fra hvem han modtog Befalinger. Læg Mærke til hans Ord:

„Thi jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som sendte mig, han har givet mig Befaling om, hvad jeg skal tale. Og jeg veed, at hans Befaling er evigt

Liv. Altsaa, hvad jeg taler, taler jeg saaledes, som Faderen har sagt mig." (Joh. 12 : 49, 50.) Fremdeles: „De Ord, som jeg siger til Eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gjør sine Gjerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; men ville I ikke, saa tro mig dog for selve Gjerningernes Skyld! .... Om nogen elsker mig, vil han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham. Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som sendte mig.... Jeg elsker Faderen og gjør saaledes, som Faderen har befalet mig." (Joh. 14 : 10—31.)

De vantro Jøder fordum forsømte deres Besøgelses- og Naadestid og forkastede Kristus, deres Herre, fordi han kom til dem med nye Aabenbaringer. De sagde til ham, hvad mere han troede, de behøvede, end „Moses og Profeterne". De pralede af, at de var „Moses Disciple" og tilføjede: „Vi vide, at Gud har talt til Moses; men om denne vide vi ikke, hvorfra han er." (Joh. 9 : 28, 29.) De, som benægte Muligheden af, at Menneskene kan modtage Aabenbaringer fra Gud i vore Dage, udmærker sig ikke ved logisk Tankegang, eller som selvstændige Tænkere, men følger en Sti, som Tusinder tankeløse Mennesker før dem har betraadt.

Apostlene var, under Udførelsen af deres Gjerning, vejledt ved Aabenbaring. Paulus skriver i sit første Korintierbrev:

„Men os aabenbarede Gud det ved Aanden; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder. Thi hvilket Menneske veed, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes har heller ingen erkjendt, hvad der er i Gud, uden Guds Aand." (1. Kor. 2 : 10, 11.)

Den uundgaaelige Nødvendighed af, at Menneskene modtager ny Aabenbaring, ses deraf, at nye og forhen ukjendte Forhold og Omstændigheder gjør sig gjældende i Tidens Løb, og kun ved Guds direkte Vejledning kan Menneskene vide, hvad de bør gjøre. Vi læser i de hellige Skrifter om Anordninger, der var givne, men som af Herren paa et senere Tidspunkt blev ophævede og efterfulgte af andre, som Saliggjørelsens Værk skred frem. Saaledes var Mose Lov kun bindende for Israels Folk fra den Tid af, da de efter Udgangen af Ægypten modtog samme, indtil Kristus gav os Evangeliets Anordninger. Han gav os en højere Lov end Moseloven med sine mange kjødelige Bud og Anordninger, der havde været givne paa en Tid, da Folket var uforberedt paa at modtage Evangeliets Fylde. (Læs Math. 5 : 17—48, og i Mormons Bog, 3. Nephi, 15 : 4—8.)

Apostelen Johannes vidste, at i de sidste Dage — disse nærværende Dage — Guds Røst vilde blive hørt, kaldende sit Folk bort fra Syndens Babylon til Frelse i Zion. Vi læser:

„Og jeg hørte en anden Røst fra Himlen, som sagde: Gaar ud fra hende, mit Folk! for at I ikke skulle blive meddelagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager." (Aab. 18 : 4; se ogsaa 14 : 6.)

Oldtidsprofeten Nephi, hvis historiske Beretninger findes i Mormons Bog, tiltaler i sine Profetier de vantro i vore Dage. Han forudsagde, at flere hellige Skrifter skulde fremkomme i disse de sidste Tider.

„Og det skal ske, at den Herre Gud skal bringe en Bogs Ord frem til Eder, og de skulle være deres Ord, som have slumret. Og se, Bogen skal være forseglet; og i Bogen skal der være en Aabenbaring fra Gud." (2. Nephi, 27 : 6, 7.)

Ved den hebræiske Profet Malakias forjættede Herren os, at vi skulde modtage forøget Kundskab gjennem nye Aabenbaringer i de sidste Dage, idet Elias skulde komme til Jorden i en særlig Mission. (Mal. 4 : 5, 6.) Disse forskjellige Profetier er blevne bogstavelig opfyldte i vor Tid; den første ved, at Mormons Bog blev frembragt og publiseret til Verden; den sidste Profeti derved, at Profeten Elias overgav til Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Tempel de evangeliske Nøgler til Udførelsen af Stedfortræder-Ordinancer for de døde, et Arbejde, der nu med Flid bliver udført i hellige Øjemed af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Ikke alene har Guds Røst været hørt i vor Tidsalder, men han irettesætter strængt i sine Ord alle de, som ved at lære, at Gud ikke mere vil aabenbare sig, stiller hans Folk fra ham. I Sandhed har Herren talt, og det blev bevist for Verden, „at de hellige Skrifter ere sande, og at Gud inspirerer Mænd og kalder dem til sin hellige Gjerning i denne Tid og Slægt, ligesaa vel som i fordums Dage, hvorved vises, at han er den samme Gud i Gaar, i Dag og evindelig". (Pagt. Bog 20 : 11, 12.)

I forrige Dage lod Herren forkynde:

„Ve dem, som sige: Vi have annammet Guds Ord, og vi behove ikke mere deraf, thi vi have tilstrækkeligt." (Mormons Bog, 2. Nephi, 28 : 29.)

I vor Tidsalder har Herren udtalt følgende formanende og advarende Ord:

„Fornægt ikke Aabenbarelsens Aand, ej heller Profetiens Aand; thi ve den, der nægter disse Ting." (Pagtens Bog 11 : 25.)

Præstedømmets Ansvar.

I disse skjæbnesvangre Dage, som vi nu oplever, da Krigsengelen svinger sit mægtige Sværd og nedmejer i Tusindtal af unge og midaldrende Mænd, og medens Menneskene ængstes i Fortvivlelse ved at skue Fremtiden i Møde, der bebuder Dyrtid, Hungersnød og Lidelse, bør de Mænd, der bærer Præstedømmets Myndighed, ikke glemme deres høje Kaldelse i Herrens Tjeneste, men være aarvaagne og paa Vagt, som Apostelen Peter skriver i sit første Brev, femte Kapitel, andet og tredie Vers, hvor vi læser:

„Vogter Guds Hjord, som er iblandt Eder, og haver Tilsyn med den, ikke af Tvang, men frivilligt, ikke for slet Vindings Skyld, men af villigt Hjerte; ikke som de, der ville herske over Menighederne, men som de, der blive Mønstre for Hjorden."

Medens Menneskene fører Krig med hinanden, og medens Moder-Jord drikker de Saaredes og Faldnes Blod, hvilket bringer den Ondes Hærskare til at fryde sig, er der samtidigt en Kamp, som føres imod dem, der har paataget sig Kristi Navn ved at adlyde Evangeliet, og som trofast virker og kæmper for at vinde Sejrens herlige Krone. Vor

himmelske Fader har ifølge sin egen Visdom, der overgaar og fordunkler al menneskelig Visdom, idet Herren er alvis, organiseret en mægtig Hær paa Jorden til at stride for sig, der bestaar af Mænd, bærende Præstedømmet, der ikke strider med timelige Vaaben, men kun med aandelige. Udøvelsen af Præstedømmets Magt, betroet os fra det høje, bringer aldrig Splid eller Oprør blandt Menneskene, ej heller bliver nogen verdslig Regjering fortrædiget ved Udøvelsen deraf, men Magten udøves for at fremme Fredens Interesser og tilvejebringe Enighed blandt Menneskene, idet saavel høje som lave bliver delagtiggjorte i Kristi Evangeliums Naadegaver.

Herren fordrer af alle dem, til hvem Præstedømmets Fuldmagt er givet, at de bekjæmper Synden i alle dens Former og Skikkelser, saavel de aabenbare Synder som de skjulte, blandt Mænd saa vel som blandt Kvinder. De Mænd, som er i Besiddelse af det hellige Præstedømmes Fuldmagt, bør virke tidlig og silde for at forkynde Kristi Evangeliums hellige Lærdomme og plante Fredens Banner i ethvert Hjem, og bringe Glæde og Fryd til ethvert Hjerte. Det er denne herlige Gjerning, I Mænd varetager, som bærer en Grad af Præstedømmet, saavel Ældsterne, der er udsendte fra Zion, som de af Landets Sønner, der er kaldede til at virke i Evangeliets Tjeneste, og som villigt har givet deres Samtykke til at staa os Missionærer fra Zion bi i Udførelsen af det evangeliske Arbejde, der er paalagt os.

Det er velbekjendt for Eder, mine elskelige Brødre, at vort Tal som særlig beskikkede Mænd er kun lille for nærværende Tid, og jeg føler det derfor nødvendigt at bede enhver af Eder at komme og staa os bi, og virke med det Pund, der er anbetroet Eder, og derved hjælpe os med at holde falske og bedrageriske Aander ude fra Flokken, saa at Guds Sag maa have Fremgang i disse Lande, og de Hellige maa tiltage i Tro og gode Gjerninger; og „naar da Overhyrden aabenbarer sig, skulle I erholde Ærens uforvisnelige Krans". Lad os, Brødre i Præstedømmet, alle erindre, at vort Ansvar er stort, og lad os tage os Apostelen Paulus' ypperlige Ord til Hjerte, naar han, formanende og opmuntrende, siger:

„For øvrigt bliver stærke i Herren og i hans Styrkes Vælde!
Iføren Eder Guds fulde Rustning, for at I maa kunne holde Stand imod Djævelens snedige Anløb; thi for os staar Kampen ikke imod Blod og Kjød, men imod Magterne, imod Myndighederne, imod Verdensherskerne i dette Mørke, imod Ondskabens Aandemagter i det himmelske; derfor tager Guds fulde Rustning paa, for at I maa kunne staa imod paa den onde Dag og bestaa efter at have fuldbyrdet alt.
Saa staar da omgjordede om Eders Lænd med Sandhed og iførte Retfærdighedens Panser, Fødderne ombundne med Kampberedthed fra Fredens Evangelium; og i alle Forhold løfter Troens Skjold, med hvilket I ville kunne slukke alle den ondes gloende Pile, og tager imod Frelsens Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord, idet I under al Paakaldelse og Bøn bede til enhver Tid i Aanden og ere aarvaagne dertil i al Vedholdenhed og Bøn for alle de Hellige."

Hans J. Christiansen.

— Folk hinker frem til Gud; men til Djævelen løber de.

(Lavater.)

Tale af Patriark Hyrum G. Smith.

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City ved Foraars-Generalkonferencen.

Jeg fryder mig, Brødre og Søstre, ved igjen at overvære et Konferencemøde og blive tilladt at se og tale til denne store Forsamling her i Tabernaklet, og jeg kan bevidne, at Guds Aand har inspireret os ved ethvert af de Møder, som hidindtil har været afholdt ved denne Konference, saa vel de, som har talt, som de, der har sunget Sange til Herrens Pris, og de, som har indledet og sluttet Møderne med Bøn. Herrens Aand har vejledt os med Hensyn til alt, hvad der har været sagt og foretaget hidindtil, og jeg beder, at hans Aand vil inspirere og styrke mig, medens jeg i Korthed bærer mit Vidnesbyrd til Eder, saa at det, jeg siger, maa gjøre et saadant Indtryk paa Eder, som er forsamlede her, at mine Ord maa blive til Nytte og Velsignelse.

Vi har hørt meget angaaende vor Frelsers og Forløsers Mission og de guddommelige Egenskaber, han var i Besiddelse af. Vi har hørt hans Tjeneres Vidnesbyrd i disse de sidste Dage. Jeg veed, at deres Ord har været sande, og jeg ønsker at føje mit Vidnesbyrd til deres. Jeg veed, at Herren lever, og min Tro paa min Fader i Himlen kan ingen rokke. Mit Sind er saa fri fra al Tvivl i Henseende til hans Tilværelse og Bistand, som Troen hos et lille Barn, der har fuld Tillid til, at dets Fader og Moder er dets Bevogter, Beskytter og Forsørger her paa Jorden.

Jeg har megen Sympati og Kjærlighed for smaa Børn, og jeg ønsker at sige paa det mest bestemte, at Herren elsker smaa Børn. I den historiske Beretning, der er givet i Mathæus Evangelium angaaende, hvorledes de jødiske Kvinder førte deres smaa Børn til ham, og hvorledes Disciplene vilde forbyde dem dette, siges der, at Kristus irettesatte Disciplene og sagde: „Lader de smaa Børn komme til mig, og formener dem det ikke, thi Guds Rige hører saadanne til.“ (Math. 19 : 14.)

Profeten Mormon skrev i forrige Dage et Brev til sin Søn Moroni vedrørende smaa Børns Stilling overfor Gud, og hvorledes det er en stor Vildfarelse at tro, at smaa Børn behøver at blive døbte. Vi læser i det ottende Kapitel af Moronis Bog (en af Særbøgerne i Mormons Bog) en tydelig og herlig Forklaring vedrørende dette vigtige Emne. Jeg vil oplæse Versene fra det ottende til det 23. Vers.

„Lytter til Kristi Ord, din Gjenløser, din Herre og din Gud! Se, jeg kom til Verden, ikke for at kalde de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse; den Karske har ikke Lægen behov, men de, som er syge. Saaledes ere smaa Børn karske, thi de formaa ikke at begaa Synd, og Adams Forbandelse er borttagen fra dem ved mig, saa at den ikke har nogen Magt over dem; og Omskjærelsens Lov er afskaffet i mig.

Og paa denne Maade tilkjendegav den Helligaand mig Guds Ord; og deraf veed jeg, min elskelige Søn, at det er ligefrem Gudsbespottelse, dersom I døbe smaa Børn.

Se, jeg siger Dig, at dette skal Du lære: Omvendelse og Daab

for dem, som ere ansvarlige og kunne begaa Synd; ja, lære Forældre, at de skulle omvende sig og blive døbte samt ydmyge sig ligesom deres smaa Børn, og de skulle alle blive salige tilligemed deres smaa Børn; og deres smaa Børn behøve ingen Omvendelse, ej heller Daab. Se, Daaben er til Omvendelse, for at opfylde Budene til Syndsforladelse, men smaa Børn er levendegjorte i Kristus fra Verdens Begyndelse af; om det ikke var saaledes, vilde Gud være en partisk Gud, og ligeledes en foranderlig Gud, som gjør Persons Anseelse; thi hvor mange smaa Børn ere ikke døde uden Daab. Derfor, om smaa Børn ikke kunne blive salige uden Daab, maatte de være gaaede til det evige Helvede. Se, jeg siger Dig, at den, som tror, at smaa Børn behøve Daab, er i Bitterheds Galde og i Syndens Baand, thi han har hverken Tro, Haab eller Kjærlighed; derfor maatte han fare ned til Helvede, dersom han blev borttagen, medens han troede saaledes; thi det er en skrækkelig Ugudelighed at tro, at Gud vil frelse eet Barn formedelst Daab, og at et andet skulde omkomme, fordi det ikke var døbt. Ve over dem, som forvende Herrens Veje paa denne Maade; thi de skulle omkomme, dersom de ikke omvende sig. Se, jeg taler med Frimodighed, eftersom jeg har Myndighed fra Gud; og jeg frygter ikke for, hvad Menneskene kunne gjøre; thi fuldkommen Kjærlighed uddriver al Frygt; og jeg er fyldt med Kjærlighed, hvilken er en evig Kjærlighed; derfor ere alle Børn ens for mig; og jeg elsker smaa Børn med en fuldkommen Kjærlighed, og de ere alle lige og meddelagtige i Saligheden, thi jeg veed, at Gud er ikke en partisk Gud, ej heller et foranderligt Væsen, men han er uforanderlig fra Evighed til Evighed. Smaa Børn kunne ikke omvende sig; derfor er det en skrækkelig Ugudelighed at fornægte Guds rene Barmhjertighed mod dem; thi de er alle levendegjorte i ham formedelst hans Naade, og den, som siger, at smaa Børn behøve Daab, fornægter Kristi Barmhjertighed og tilsidesætter hans Forsoning og hans Forløsnings Kraft. Ve over Saadanne, thi de staa i Fare for Døden, Helvede og den evige Pine. Jeg taler det frimodigt, Gud har befalet mig det. Lyt dertil og giv Agt, ellers skal det staa mod Dig for Kristi Domstol; thi se, alle smaa Børn ere levendegjorte i Kristus, og ligeledes alle dem, som ikke have Loven. Thi Forløsningens Kraft kommer alle dem til Gode, som ingen Love have; derfor kan den, som ikke er fordømt, eller den, som ikke er under nogen Fordømmelse, ikke omvende sig, og for Saadanne er Daaben unyttig."

Der er mange Mødre blandt de Sidste-Dages Hellige, som har maattet sørge dybt paa Grund af deres smaa Børns Død, og mange Mødre har tænkt, at de havde gjort en eller anden stor Synd, og at Vorherre har straffet dem med at tage deres smaa Børn fra dem. Lad mig sige til slige Mødre, at I bør ikke tænke saa, eller at Herren har handlet ubarmhjertig mod Eder. Tænk heller ikke, at Herren har borttaget Eders Børn som Straf, fordi I har begaaet en eller anden større Synd. Herren elsker smaa Børn, og han vil ikke være uvenlig eller ubarmhjertig mod dem. Formedelst Kristi udgydte Blod blev Forsoningen tilvejebragt for alle Mennesker, og Eders smaa Børn skal opstaa i

den første Opstandelses herlige Morgen sammen med Herrens Hellige, og de skal blive herliggjorte i Henhold til de Gjerninger, de vilde have udført paa Jorden, om de havde levet. De Velsignelser, Herren har skjænket mig, indgiver mig et stort Haab og indgiver mig stor Fortrøstning til Herren. Jeg trøstes storlig ved de Forjættelser, vi har modtaget fra Kristus. vor Forløser, at vi, ved trofast at adlyde hans Bud, i den næste Verden skal atter samles med de, vi har kjær, atter forenes med de smaa Børn, som døde i Barndommens Uskyldsalder. Ligesom Herren elsker smaa Børn, saa elsker han alle dem, som holder hans Befalinger, alle, som adlyder ham og som tjener ham tillidsfuldt og med Hengivenhed, ligesom smaa Børn tillidsfuldt klynger sig til deres Forældre; og de, som adlyder Evangeliets Principper og Guds Befalinger, vil han elske højest og belønne højest.

Jeg er meget taknemlig til Gud, min himmelske Fader, for Kundskaben, jeg er i Besiddelse af, vedrørende Jesu Kristi Evangelium. Jeg veed, at min Fader i Himlen lever, og at han vil høre og besvare mine Bønner, naar jeg søger ham i Tro og Ydmyghed. Jeg er i Besiddelse af Kundskab om Troens Kraft i Verden, og jeg veed, at Herren vil antage sig os, naar vi er ydmyge overfor ham, og at han vil hjælpe os til at gjøre Brug af vore Kundskaber om Evangeliet og udøve vor Tro, saa at hans Hensigter maa blive udførte paa Jorden gjennem vore Bestræbelser, gjennem vort trofaste Arbejde.

Der er en Tanke, som kommer til mig, idet jeg taler om smaa Børn, der dør bort fra deres Forældre, og Forældres Bedrøvelse over, at de er fraskilte deres Børn, som Herren kaldte til sig. Til mit Sind er denne Bedrøvelse typisk, men Bedrøvelsen vil dog næppe kunne sammenlignes med den Bedrøvelse, der vil komme til en Fader og Moder, naar de kommer frem paa Opstandelsens Dag, og de da ønsker at møde deres smaa Børn, som bortgik ved Døden før dem, og udfinder, at de kan ikke komme sammen med dem, fordi de (Forældrene) har ikke adlydt Herrens Lov med Hensyn til evangeliske Ordinancer, som maa udføres, og nu bliver administrerede her paa Jorden i hellige Templer af Herrens Tjenere. Naar disse Fædre og Mødre opdager, at de intet Krav har paa de smaa Børn, som Herren skjænkede dem i dette Liv, paa Grund af deres Ulydighed mod hans Lov, som de havde hørt og var bekjendt med, men som de ikke havde adlydt, da vil de sørge og græde og klage, og da vil deres Sorg tilvisse blive stor.

Jeg ønsker, den korte Stund, jeg taler til Eder, specielt at opmuntre de unge Forældre, som er tilstede her, og af hvilke de fleste uden Tvivl er Sønner og Døtre af Sidste-Dages Hellige, til at ære Herrens Lov vedrørende Ægteskabet og vedrørende Børn, saa at, naar Opstandelsens herlige Dag kommer, som vi veed vil komme, vi da er berettigede til at blive forenet med vore afdøde Børn igjen. Dette vil vi forvist blive, om vi her i Livet adlyder Herrens Lov med Hensyn til Ægteskabet, som bliver administreret i Herrens Templer ved den Autoritet, som Herren har forlenet til Mænd paa Jorden; og de Handlinger, som bliver udførte formedelst denne Autoritet, vil blive anerkjendte

af Herren, baade i dette Liv og det tilkommende, baade før Opstandelsen og efter denne. Jeg ønsker at formane Eder, I Fædre og Mødre, til at belære Eders Børn om de Principper, der staar i Forbindelse med, hvad jeg har talt til Eder om, og ønsker at opmuntre alle Sidste-Dages Hellige, baade unge og gamle, til at adlyde Herrens Lov vedrørende Ægteskabet. Jeg kan bevidne Sandheden af disse Lærdomme, og Guddommeligheden af disse Love, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Idealer.

(Uddrag af en Artikel af Ældste Lester F. Hewlett i »Millennial Star«.)

Kristus kom ikke alene for i snever Forstand at fuldkomme Mose Lov og bringe andre til at iagttage Lovens Bud, men for at efterleve de høje Idealer, som Profeterne havde fremholdt for de israelitiske Slægter at efterleve, og bringe hele Menneskeslægten til at efterleve disse Idealer — til at komme til en bedre og dybere Forstaaelse af Livet, til at søge at have rene Tanker og søge efter at opnaa Fuldkommenhed, „ligesom Gud, vor himmelske Fader, er fuldkommen", og ligesom han selv var fuldkommen. Han belærte Menneskene om den højere Naadelov end „et Øje for et Øje og en Tand for en Tand", hvorvel denne Lov paa Grund af Jødernes Forhærdelse ikke havde været uretfærdig. Kristus belærte Jøderne om som det første og store Bud at elske Herren deres Gud af deres ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, og deres Næste som dem selv. Dette, at elske Gud og Næsten, holdt han frem for Jøderne — og for alle Mennesker — som „det store Bud i Loven", Menneskene maatte bestræbe sig for at adlyde, om de vilde forvente i væsentlig Grad at forbedre deres Karakter og omsider naa Livets ideale Maal. Alle Kristi Lærdomme og alle de hellige Handlinger, han udførte, stod i nøje Harmoni med „det store Bud i Loven", eller „det første og store Bud". Paa Grund af hans Kjærlighed til Menneskene belærte han det jødiske Folk om Guds Riges Anordninger, om Evangeliets første Principper; paa Grund af hans Kjærlighed til os bespiste han de fem Tusinde Mænd foruden Kvinder og Børn, de fire Tusinde Mænd; helbredede han de syge, „lamme, halte og Krøblinger", den blodsottige Kvinde, Høvedsmandens Søn fra Kapernaum, de som vare fødte døve og blinde, de stakkels spedalske, ja alle af den lidende Menneskeslægt, som i Tro kom til ham, eller som de bragte til ham. Den ydmyge Nasaræer helbredede dem alle. Hvor vidunderligt! Ja, han opvakte endog de døde — visse af sine døde Venner; thi han var Guds elskelige Søn, den forjættede Verdens Frelser, som skulde komme til Jorden, han, i hvis Navn alle Velsignelser, Menneskene havde været delagtiggjorte i, som de, da han levede paa Jorden, blev delagtiggjorte i, og som de i Fremtiden skulde blive delagtiggjorte i, kom til Menneskene. „Søg først Guds Rige og dets Retfærdighed", var Kristi Ord, og han fremholdt for os Livets Idealer og betonede, at vi ved at være „fødte af Aanden" og gjøre

Guds Villie vilde erhverve os Borgerret i Guds Rige. Han sagde til Nikodemus: „Den, som er født af Kjødet er Kjød, og den, som er født af Aanden er Aand." Fremdeles: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indgaa i Himmerige, men den som gjør min Faders Villie, som er i Himlene."

Ordsproget, at, „som Menneskene tænker, saa er det" er lige saa sandt, som det er sandt, at Solen staar op og gaar ned. Kristus sagde til sine Disciple i forrige Dage, at et godt Træ kunde ikke bære daarlige Frugter; ejheller kunde et daarligt Træ bære gode Frugter, hvorfor Menneskene kunde kjendes af de Frugter, de bar i deres Gjerninger, kjendes af Karakteren af deres Gjerninger.

Ingen kan udvikle en god Karakter uden at „tænke vel" og „handle vel". Det er derfor nødvendigt, at vi i vort Tankeliv kultiverer gode Tanker, ædle Tanker, saa at al vor Vandel kan blive god og til Velsignelse for vore Mennesker saa vel som for os selv. Er vore Tanker ædle, og vor Villiekraft stærk nok til at sætte dem i Udførelse, vil vore Handlinger stedse blive til rig og evig Velsignelse for os selv saa vel som for andre. Kristus sagde: „Lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet", og han forkyndte for os Evangeliets ideale Principper, belærte os om Saliggjørelsens Plan og hvorledes vi kunde skride fremad mod Fuldkommenhedens Maal ved at rette os efter hans Lærdomme, ved at blive delagtiggjorte i Evangeliets Gaver og den Styrke, som skjænkes os i Jesu Kristi Navn; ved at tro paa Gud og tro paa Kristi Lære; ved at omvende os fra vore Synder; ved at blive døbte til Syndernes Forladelse; ved at modtage den Helligaand og erholde Styrke, Kundskab og Visdom til at leve et rent og helligt Liv og i alle Ting rette os efter Kristi Evangeliums ideale Principper, saa at vi sluttelig kan blive frelste i Guds vor himmelske Faders Rige og glædes og frydes med alle de forløste evindelig.

Dødsfald.

Arne Sætre, født den 17. Februar 1898, døde den 19. Maj 1917 i Bergen efter længere Tids Sygdom. Under sin Sygdom blev den unge Mands Trofasthed i Kirken belønnet med, at han blev ordineret til Præstedømmet. Ældste R. J. Bischoff, Missionær i Bergen, skriver med Hensyn til ham:

„Broder Arne Sætre var en trofast og forstandig ung Mand. Han følte sig ikke tilfreds eller rede til at dø, før han var ordineret i Præstedømmet, som han var fuldt værdig til. Før hans Død tilbød den lutherske Præst at give ham Alterens Sakrament, men han nægtede at modtage samme og svarede, at han tilhørte ikke den lutherske Kirke. „Det gjør ikke noget", sagde Præsten. „Jo, det gjør", sagde den unge Mand, og Præsten maatte gaa. Derefter sendte han Bud efter Ældste Dahlsrud, som ordinerede ham til Præstedømmet og gav ham Sakramentet, hvorefter han følte sig glad og havde altid et Smil paa Læ-

berne, indtil han fredelig hensov i Døden. Hans Moder var hos ham til det sidste. Han fik en smuk Begravelse fra Kirkegaards-Kapellet, og mange af hans Venner udenfor Kirken saa vel som Kirkens Folk var tilstede ved Begravelsen."

— Søster Bertha Alme, Enke efter Ivar Alme, afgik ved Døden i Logan, Utah, den 27. Juli 1917. Hun var født i Bergen, Norge, den 7. Maj 1849. Tillige med sin Mand annammede hun Evangeliet og kom til Utah for ca. 40 Aar siden. Flere Brødre talte ved Begravelsen, som foregik fra sjette Wards Forsamlingshus, men selve Jordfæstelsen fandt Sted i Mantua, hvor hendes Mand og to Børn forud var lagte til Hvile til Opstandelsens herlige Dag.

Fremad mod Maalet!

Mel.: „Fremad til Sejren vundet er!"

Fremad mod Maalet, Du Zions Hær,
Det Maal, som er Lysets Rige!
Frejdigt kun fremad ved Sollysskjær,
Og Løgn skal for Sandhed vige!

Fremad mod Maalet! Giv ikke tabt!
Søg Styrke, hvor Kraften findes;
Han, som har Himlen og Jorden skabt,
Vil hjælpe, saa Sejren vindes.

Fremad mod Maalet i Jesu Navn,
Og Fjenden kan ej os fælde!
Freden vi finde i Guddomsfavn,
Og brudt bliver Helvedvælde.

Niels F. Green.

— Eftersom Mistro er Venskabs Død, saa betvivl aldrig en Persons ærlige Hensigter, førend der foreligger Beviser for det modsatte.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).